ÎNCREDEREA ÎN FORȚELE PROPRII

ON SELF-RELIANCE

Prof.dr.ing.,ec. Ioan ABRUDAN
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

Fiecare dintre noi se naște și moare singur, cu toate că, pe parcursul vieții, trebuie să intre în contact cu ceilalți, adică să se comporte ca un „animal social" cum spunea Aristotel. Acesta ar fi atributul social al condiției umane. Dar, așa cum am început, omul are, ca orice altă ființă, individualitatea sa care-l face unic în universul social. Datorită acestei situații, am afirmat și altă dată, că trăim într-un „pustiu social", adică într-o mulțime imensă, de o mare diversitate, în care, însă, nu găsim un alt exemplar identic nici din punct de vedere biologic nici din punct de vedere spiritual. Putem admite aici, ca o concesie, că dacă totuși există similitudini, acest lucru are semnificația de „eveniment rar". În acest peisaj, unii dintre noi au accentuat condiția socială a individului uman, iar alții condiția sa de singularitate. Primii, și-au manifestat această paradigmă prin exercițiul atributului de cooperare, iar a doua categorie, au accentuat aspectele competitive. Din spațiul competitiv a apărut viziunea conturată de filosoful german O. Spengler care, spre deosebire de Aristotel, vede omul ca și un „animal de pradă" care-și apără cu ferocitate interesele individuale. Așa cum ne învață mereu natura, realitatea este alcătuită din mixturi și individul uman trebuie să fie, în același timp, și cooperant și competitiv și, poate, tocmai acest dualism, conferă societății umane coerență pe de o parte și progres, pe de altă parte. Pe acest fundal, a apărut și termenul de „coopetiție" ca fuziune între cooperare și competiție adăugându-se seriei importante de dualisme care definesc condiția

Each of us is born and dies alone, though, in life, we must interact with others, i.e. to act as "social animals" as Aristotle used to say. This would be the social attribute of the human condition. But as I stated at the beginning, man has, like every other being, individuality, which makes him unique in the social universe. Because of this, as I said some time ago, we live in a "social desert", i.e. a huge array, of great diversity, in which, however, we could never find a copy of the same, either biologically, or spiritually. We may agree here, as a concession, that if there are similarities, however, this happens as a "rare event". In this landscape, some of us have emphasized the social condition of the human, while others outlined his singularity. The first have defined this paradigm by the attribute of cooperation and the second underlined the competitive aspects. Thus emerged the vision outlined by the German philosopher O. Spengler who, unlike Aristotle, sees man as a "predator" who fiercely defends his individual interests.

As nature always teaches us, reality is made up of mixtures and the human individual must be at the same time, cooperative and competitive, and perhaps it is precisely this dualism that confers human society consistency, on one hand, and progress, on the other hand. Against this background the term "coopetition" emerged, as a fusion between cooperation and competition, lining up in the important series of dualisms that define the human condition such as material-spiritual,

umană cum sunt: material-spiritual, producător-consumator, bine-rău ș.a. care fac obiectul filosofiei duale. La început, relația între cele două polarități s-a văzut ca și o contradicție, apoi această contradicție a devenit condiționare reciprocă și, în final, după interpretarea lui N. Bohr, părțile diferite s-au compensat. Mereu, însă, contrariile s-au armonizat și acest lucru l-a afirmat încă Heraclit. Personal, apreciez că dacă punem în focarele unei elipse, „competiția" și „cooperarea", atunci locul geometric al punctelor care au suma distanțelor între cele două puncte constantă, descrie chiar elipsa respectivă. Cu alte cuvinte, particula socială, omul, are un comportament care imită mișcarea particulelor subatomice din microunivers. Într-un fel, această observație se constituie într-o pledoarie pentru similitudinea dintre universul material și cel spiritual.

În momentul în care suntem conștienți de necesitatea cooperării cu ceilalți, ar putea să apară și o interpretare „perversă" a acestei relații, în sensul exploatării comunității în beneficiul personal, adică o dezechilibrare a balanței între „ceea ce dai" și „ceea ce primești" de la ceilalți. Este aici, oarecum, o expresie a principiului „acțiune-reacțiune" din mecanică, care, sub formularea „principiul reciprocității", este prezent în toate cărțile de înțelepciune ale lumii și, am scris în alte editoriale, formele sub care se exprimă acest principiu în esențele de spiritualitate ale lumii. Până la urmă, activismul individual are două destinații, una către propriul sine și cealaltă către ceilalți în momentul în care am conștientizat că relația cu comunitatea este vitală nu numai din motive altruiste ci dintr-o rațiune foarte rece, prin care înțelegem că fiecare își este lui însuși insuficient și are nevoie de ceilalți. Fluxul dinspre individ spre comunitate poate fi viciat în două situații. Prima, ar putea însemna „diversiunea" de a trăi pe seama celorlalți încercând să-ți ocolești obligațiile, dar să beneficiezi de ceea ce primești de la comunitate. În această situație, se găsesc o parte din „clienții" protecției sociale și, pentru „convertirea" acestora la activism economic, este imaginată întreaga filosofie a antreprenoriatului care, dacă nu înseamnă o mare realizare pe relația dinspre individ spre societate, cel puțin oprește fluxul invers dinspre societate spre individ. În al doilea rând, inactivitatea ar putea să provină de la

producer-consumer, good-bad, etc. subjects of the philosophy of dualism. At first, the relationship between the two polarities was seen as a contradiction, then this contradiction became mutual conditioning and finally, according to N. Bohr, the different parts have compensated. However, the contraries have always harmonized as Heraclitus had said. Personally, I consider that if we consider as centers of ellipses "competition" and "cooperation", then the locus of points that have the sum of distances between two points constant would describe the ellipse itself. In other words, man, as a social particle, has a behavior that mimics the movement of subatomic particles in the micro universe. Somehow, this observation is a plea for the similarity between the material and spiritual universe.

When we are aware of the need to cooperate with others, a "distorted" interpretation of this relationship may appear in the sense of exploitation of the community for personal gain, i.e. an imbalance in the balance between "what one gives" and "what one gets" from others. We may find here an expression of the "action-reaction" principle of mechanics, which under the wording of "reciprocity" is present in all the world's books of wisdom as I have defined in other editorials the forms designing this principle in the spiritual essences of the world. Eventually, individual activism has two destinations, one to one's self and one to the others once we realized that the relationship with the community is vital not only for altruistic reasons but from a rational sense in which we understand that every man is in himself insufficient and needs the others to feel accomplished. The flow from the individual to the community may be flawed in two situations. The first might mean the "diversion" to live at the expense of others trying to detour obligations, but to benefit from what the community offers. In this situation are a part of the "clients" of social protection and to "convert" them to economic activism they have imagined the whole philosophy of entrepreneurship that, if it has not become a great achievement as far as the relationship between individual and society is concerned, at least it stops the backwards flow from society to

lipsa de încredere a individului în propria sa capacitate de a-și îndeplini obiectivele. În zona competitivă a comportamentului uman, cultivarea sentimentului de incapacitate și descurajare la adversar, reprezintă chiar o acțiune deliberată care aparține strategiei competitive. Deci, lipsa de încredere în propriile capacități provine atât din mentalitatea proprie a individului cât și din acțiunile ostile ale competitorilor.

În continuare, aș dori să mă refer la conceptul de „încredere în forțele proprii" în diversitatea de aspecte în care se manifestă acesta în lumea în care trăim. Mărturisesc că am fost influențat, la adoptarea acestei tematici, de viziunea lui R.W. Emerson. Iată, ce scria, poetul și filosoful american în acest sens: „Vine o vreme în educația fiecărui om când ajunge la convingerea că invidia înseamnă ignoranță că imitația este sinucidere; că ar trebui să se mulțumească cu propria-i persoană la bine și la rău, că deși vastul univers este plin de lucruri bune, nu o să capete nici un bob de grâu decât prin truda depusă pe bucata de pământ pe care o are de arat. Puterea care o are în el este a doua natură și, nimeni în afara lui nu știe de ce este în stare, nici chiar el până nu încearcă". Trebuie să observăm aici niște nuanțări în raport cu contextul de la care am plecat. Este vorba, mai întâi, de faptul că aceste rânduri au fost scrise acum mai mult de 150 de ani când conceptul de protecție socială, în semnificația sa actuală nu era cunoscut și, cu atât mai puțin, nu era aplicat. În al doilea rând, se pune problema ca individul să-și cunoască propria capacitate și, în sfârșit, că această cunoaștere este condiționată de încercare, de acțiune, adică de exercițiul în realitate. Sigur că, după opinia mea, am putea demultiplica marea majoritate a condiționărilor către necesitatea de a învăța și, pe această cale, s-ar ajunge la dictonul biblic din Pildele lui Solomon care spune: „23.12 Deschideți inima la învățătură, și urechile la cuvintele științei". Nu este o problemă simplă să te cunoști pe tine însuți. „Cunoaște-te pe tine însuți" este un îndemn înscris pe frontonul templului lui Apolo din Dlephi și a devenit principiul fundamental al filosofiei lui Socrate.

După cum se vede, Emerson, promova ideea activismului, adică să te supui la încercări prin care să te descoperi. Problema este destul de complicată. Se spune că în creierul uman sunt

the individual. Secondly, inactivity may come from the individual's lack of confidence in his own capacity to achieve his desiderata. Within the competitive area of human behavior, cultivating a sense of inability and discouragement to the opponent is just a deliberate action belonging to competitive strategy. Therefore, the lack of self-reliance comes both from the individual's own mentality and the hostile actions of competitors.

Further, I would like to refer to the concept of "self-reliance" with its diversity of aspects it manifests in our world. I confess that I was influenced to adopt this theme by the vision of R.W. Emerson. The American poet and philosopher wrote on this: "There comes a time in every man's education when he reaches the conviction that envy means ignorance, that imitation is suicide, that he should be content with his own person to better or worse, that although the vast universe is full of good things, he will gain nothing but by the hard work on the piece of land that he has to plough. The power that he has is his second nature, and none but himself knows of what he is capable, not even him unless he is trying." We must notice here some nuances in relation to the context from which we started. First it is to be noted that these words were written more than 150 years ago when the concept of social protection in its current sense was not known and even less applied. Secondly, it is rather important for the individual to know his own capacity and, finally, that this knowledge is conditioned by trials, initiatives, i.e. the exercise of reality. Of course, we could de-multiply the vast majority of conditionalities by the need to learn and, in this way we would re-discover the proverbs of Solomon: "23.12 Open your heart to instruction and your ears to the words of science." It is not easy to get to know yourself, as the famous exhortation written on the frontispiece of Apollo's temple in Delphi says and which became the fundamental principle of Socrates' philosophy.

As shown, Emerson promoted the idea of activism that is to obey the tests through which you discover yourself. The problem is quite complicated. It is said that the human brain has about 7 billion neurons and human intelligence, but

cca. 7 miliarde de neuroni, iar inteligența umană, dar până la urmă, tot ce ține de viața umană, este determinat de conexiunile dintre acești neuroni. Am citit într-o carte că numărul de conexiuni care se pot face între cei 7 miliarde de neuroni se scrie cu cifra 1 urmată de un milion de zerouri. Dacă o conexiune s-ar realiza într-o zecime de secundă, atunci s-ar putea exersa din acest „patrimoniu", într-o viață de 100 de ani, cca. 31 de miliarde de conexiuni diferite care sunt foarte departe de potențialul conexiunilor, anterior menționat, chiar dacă am accepta existența simultană a mai multor conexiuni și că aceste conexiuni nu se repetă. Dar oare, avem ceva mai bun de făcut decât „să încercăm", în fața acestui infinit?

Cu 300 de ani înaintea lui Emerson, Neagoe Basarab, înțeleptul domnitor al Țării Românești, ne vorbea și el despre încrederea în forțele proprii în cartea sa „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie". Nu voi înceta niciodată să susțin că această carte este un veritabil manual de management cu care ar trebui să înceapă orice curs de management din România. Mi se pare că ignorarea de către cercetătorii managementului din România a acestei opere este echivalentă unui certificat de incapacitate profesională. Neagoe Basarab, citând textele biblice, se adresa divinității: „...iar pe noi, învățându-ne ca pe toate să le împlinim de la noi, ca nimeni să nu dobândească nimic dacă nu va fi destoinic". Trebuie să recunoaștem că, în această formulare toate semnificațiile esențiale au fost exprimate. Ele sunt „a învăța" cu scopul de „a face totul cu forțe proprii", iar rezultatele să fie în corelație cu competențele și efortul depus. Sigur, că, în subsidiar, putem decodifica sugestii privind antreprenoriatul și chiar relația între „a da" și „a primi". Revenind la Neagoe Basarab, eu cred că avem datoria, noi cei care promovăm managementul, de a pune în valoare acest tezaur de cunoștințe manageriale care, în plus, sunt deja adaptate culturii și mentalității noastre.

Continuând „dialogul" SUA-România, în secolul trecut, Henry Ford spunea: „Dacă crezi că poți, poți, dacă crezi că nu poți, ai dreptate" dezvoltând aceeași idee pe care profetul David o formula în următoarele cuvinte: „oamenii sunt ceea ce cred în adâncul sufletului că sunt". Cam în aceeași perioadă cu Ford, poetul și filosoful român

in the end everything about human life is determined by the connections between these neurons. I read in a book that the number of connections that can be made between the 7 billion neurons is written with figure 1 followed by a million zeros. If it takes a tenth of a second for a connection, then one could practice this "heritage" in a life of 100 years, about 31 billion different connections that are far from the potential connections mentioned above, even if we accepted the simultaneous existence of multiple connections and these connections are not repeated. But don't we have anything better to do than "try" this forever?

With 300 years before Emerson, Neagoe Basarab, the wise ruler of Walachia, also spoke about self-reliance in "The teachings of Neagoe Basarab to his son Theodosie". I will never cease to claim that this book is a veritable manual of management which should constitute the introduction to any management course in Romania. The fact that Romanian management researchers ignore this work is, in my opinion, equivalent to a certificate of professional incapacity. Neagoe Basarab, quoting biblical texts, addressed God: "…and teaching us to accomplish everything by ourselves, that nobody gains anything if it is not worthy." We must agree that in this phrase all the essential meanings were expressed. They are "learning" in order to "make it-yourself" and the results are correlated with skills and effort. Indeed, alternatively, we can decode suggestions on entrepreneurship and even the relationship between "giving" and "receiving". Returning to Neagoe Basarab, I believe we have a duty, we who promote the management, to showcase the wealth of management knowledge, which in addition, are already adapted to our culture and mentality.

Continuing the "dialogue" USA-Romania, in the last century, Henry Ford said: "If you think you can, you can indeed, if you think you can not, you're right", developing the same idea that the prophet David said in the following words: "people are what they believe deep down they are." Around the same time with Ford, the Romanian poet and philosopher Lucian Blaga wrote the following

Lucian Blaga, scria următoarele versuri: „Drumul tău nu-i înafară / Căile-s în tine însuți / Iată, cerul tău se înalță / Ca o lacrimă din plânsu-ți”. Cred că fiecare din cele patru versuri are o semnificație distinctă. În primul vers, se descurajează ideea așteptării unui ajutor dinafară sau, în orice caz, nu trebuie să contăm pe un astfel de ajutor. Să observăm aici, că marea majoritate a oamenilor dau vina pentru toate nereușitele lor, pe condițiile vitrege din mediul în care acționează, iar pentru mentalul românesc, aceasta este o dominantă. Al doilea vers, ilustrează locul în care se găsesc soluțiile problemelor, adică în propriul sine. În continuare, în versul al treilea, ni se sugerează că idealurile și aspirațiile individului, adică „cerul” fiecăruia, se pot realiza, iar modalitatea de a ajunge la ele este „divulgată” în ultimul vers: prin efortul și suferința personală.

De fapt, aceasta este și calea indicată de același uluitor reprezentant al managementului românesc care a fost Neagoe Basarab, și care recomanda: „osteneala și strâmtoarea și călătoria și lipsirea de pofte nu numai că ne păzesc de săgețile vrăjmașului, ci ne fac și moștenitori ai împărăției cerurilor” sau, în alt loc, când îi certa pe cei inactivi prin următoarele cuvinte: „Pentru ce voi singuri supărați firea stând în zadar?”

Revenind la Lucian Blaga, pare că atât el cât și înaintașul său Neagoe Basarab, promovau o filosofie de sorginte creștin-ortodoxă. În esență, cele patru versuri ale poetului român, reprezintă o splendidă pledoarie pentru încrederea în forțele proprii cu o dezvoltare și în sensul că nimeni nu primește nimic fără să dea ceva în schimb. Am putea decodifica în versurile lui Lucian Blaga și un îndemn la o activitate care, în ultimă instanță, se poate asimila antreprenoriatului, dar în orice caz, ajungem, în final, tot la încrederea în forțele proprii.

În consecința necesității ca oamenii să aibă încredere în forțele proprii se generează chiar o problemă educațională cu două fețe. O față este orientată spre individ și ea înseamnă ca fiecare să dea tot ce poate pentru a-și realiza idealurile, iar cealaltă față, conturează un obiectiv social prin care orice comunitate este interesată să-și cultive și să-și utilizeze toate capabilitățile și potențialul de care dispune. Este, de fapt, o manifestare a principiului eficienței. Eu cred, că aceste deziderate se reunesc în educația antreprenorială ce

lyrics: “Your way is not outward / your ways are in yourself / Look, your sky is high / Like a tear in your cry”. I think each of the four lines has a distinct meaning. The first verse discourages the idea of waiting help from someone else; in any case, one should not rely on such help. Let us note here that most people blame all their failures on the harsh conditions of their environment and within the Romanian mentality this is a dominant predisposition. The second line illustrates the place to find solutions to problems that is our own self. Further the third verse suggests that the ideals and aspirations of the individual, i.e. everyone’s “heaven” can be reached, and the way it can be done is “disclosed” in the last line: with effort and personal suffering.

In fact, this is also indicated by the same amazing Romanian management representative, Neagoe Basarab, who recommended: “toil and discomfort and travel and deprivation of lusts not only keep us away from the arrows of the enemy, but also make us become heirs of the kingdom of heaven” or as he noted in another fragment, when scolding those who are passive: “Why do you molest the spirit by sitting in vain?” Back to Lucian Blaga, it seems both he and his predecessor Neagoe promoted a philosophy of Christian Orthodox origin. In essence, the four lines of the Romanian poet are a splendid plea for self-reliance and for developing the sense that no one gets anything without giving something in return. We could also decode in the lyrics of Lucian Blaga the urge to involvement in an activity which ultimately can be assimilated to entrepreneurship, but in any case, we end by defining self-confidence.

As a consequence to people’s need for self-reliance emerges an educational two-sided problem. A face is oriented toward the individual and it means that everyone can give his best to realize his ideals, and the other outlines a social objective defined by the fact that every community is interested to cultivate and to use all the capabilities and potential available. It is actually a manifestation of the principle of efficiency. I believe that these goals come together in entrepreneurship education that dominates almost all current development strategies. At least, in the

domină aproape toate strategiile actuale de dezvoltare. Cel puțin, în strategia „Europa 2020" a Uniunii Europene această tendință este evidentă și la fel de evidentă, ca și atitudine, este în SUA.

În anul 1989 a apărut în România, în Editura Institutului European din Iași, cartea scriitorului austriac, B. Görg, cu titlul „Viitorul managerilor. Managerii viitorului". Autorul cărții, el însuși un profesionist al managementului, afirma la p. 99: „Cu amploarea și profunzimea cunoștințelor s-ar putea ca în SUA să nu se ajungă prea departe. În schimb, sistemul american de învățământ transmite ceva extrem de prețios, care are mai puțin de a face cu știința, și aceasta într-o formă care nu se află în nici o altă parte a lumii. În SUA copiii sunt învățați să aibă încredere în ei înșiși". Iată, un lucru într-adevăr remarcabil și care ar putea deveni un medicament pentru pesimismul cronic care acompaniază declinul semnificativ al economiei românești. Această mentalitate de a reuși trebuie cultivată pe orice cale începând de la școală și până la mijloacele media. Este un deziderat al educației ce se încadrează în curentul educațional mai larg lansat de filosoful englez Herbert Spencer care spunea: „Marele scop al educației nu este știința ci acțiunea". Iar, când vorbim de activism, ne gândim la Goethe și la opera sa „Faust" pe care unii au numit-o „evanghelia mântuirii omului prin acțiune". K. Jaspers, care comentează opera lui Goethe (în Texte filozofice, Editura Politică, 1986) preciza: „Nu prin acțiune pur și simplu se salvează omul, ci așa cum spun îngerii: «Oricui s-a străduit din greu / Putem să-i dăm salvarea». Nu acțiunea prin ea însăși, ci acea trăsătură a ei, care nu este act necondiționat, ci efort perseverent..."

Eu cred, însă, că în acest demers, avem nevoie și de încurajări, de popularizarea succeselor oamenilor care au reușit. În această optică, am salutat emisiunea „România optimistă" de la TVR care parcă conștientizează că România are nevoie și de exemple pozitive, iar istoria acestei țări, dezbrăcată de ideologie, a demonstrat că suntem capabili de realizări deosebite. Și, aici, putem începe cu plăcuțele de la Tărtăria și ceramica de Cucuteni precum și cu grandioasa și misterioasa civilizație a dacilor, toate marcând elemente de pionierat pentru civilizația umană. Și, putem termina, de ce nu, cu achitarea completă a datoriei externe în 1989.(!)

European Union "Europe 2020" strategy, this trend is evident and as obvious is this attitude in the U.S.A.

In 1989 was edited in Romania, by the European Institute Publishing House, the Austrian writer's book, B. Görg, entitled "The Future of managers. Managers of the future". The author, himself a professional management says at the page 99: "As far as the breadth and depth of knowledge is concerned, the U.S.A. will not get very far. Yet, the American system of education conveys something very precious, that has less to do with science, and that in a manner that is not to be found in any other part of the world. In the U.S.A. children are taught to trust themselves". This is something quite remarkable and could become a remedy for the chronic pessimism that accompanies the significant decline of Romanian economy. This philosophy of success must be cultivated by all methods, from school to the mass media. The goal of education falls within the wider educational trend launched by the English philosopher Herbert Spencer who used to say: "The great aim of education is not knowledge but action". And when it comes to activism we think of Goethe and his "Faust", a work that some have called "the gospel of salvation through human action". K. Jaspers who commented the work of Goethe (in Texte filozofice, Political Publishing House, 1986) further stated: "Not simply by action can man save himself, but as the angels say: «Everyone who has worked hard / Can be saved». It's not about action in itself, but its feature not as an unconditional act but as a persevering effort ..."

I believe, however, that in this endeavor we also need encouragement; we need the popularization of success of those who have prevailed. With this in mind, I welcomed the show "Optimistic Romania" on TVR that seemed to agree that Romania also needs positive examples and that the history of this country, stripped of ideology, has shown that we are capable of great achievements. And, here, we may enumerate the Tărtăria tablets, the Cucuteni ceramics as well as the grand and mysterious Dacian civilization, all marking pioneering elements of human civilization. And we may conclude, why not, with

Eu cred, că acest sentiment de încredere în forțele proprii trebuie extins și la nivelul entităților sociale, iar noi românii, suntem deficitari și la acest capitol. Cred că ar trebui să ne definim, în primul rând, „starea de bine" spre care aspirăm și apoi să acționăm spre realizarea acestui ideal punând în operă toate capabilitățile de care dispunem. Romanii spuneau: „salus reipublicae (populi) suprema lex est". Să-l credem în acest sens, și pe I.C. Brătianu care nuanța, arătând și locul unde se găsesc resursele pentru acest demers, la Conferința de pace de la Paris, din 1919: „Forțele mântuirii sunt înlăuntrul hotarelor, iar nu la cei mari".

S-a afirmat, de mai multe ori și cu temei, că statele lumii se găsesc într-o competiție acerbă. În 2003, președintele american R. Regan afirma în L'Expresso (Lumea nr. 7/2003): „Oriunde intervenim o facem strict pentru interesele noastre" continuând pe linia deschisă de H.J. Palmerston, la 1850, care spunea, la rândul său, că: „Anglia nu trebuie să aibă nici prietenii permanente nici dușmănii permanente, ci numai interese permanente". Oare, România nu are interesele ei?

La intrarea în UE, s-a negociat să se instituie o oarecare perioadă de așteptare-acomodare în care nici forța de muncă românească să nu invadeze Europa, dar nici capitalul european să nu cumpere totul. Iată, că suntem în 2014, când va fi liberă vânzarea fondului funciar, ultima avuție a României, iar unele din statele UE încearcă să limiteze mișcarea spre Europa a românilor. Într-adevăr, dacă în România nu este prea mult capital, avem totuși, încă, o forță de muncă destul de bine pregătită. Pare a fi, din nou, repusă în discuție relația „a primi – a da" în aceeași măsură în care unii își agregă capabilitățile pentru a face față competiției, iar alții își subminează coerența și competitivitatea pierzându-se în dispute ideologice sterile.

Nu știu, dacă pentru binele actual al țării n-ar fi mai util să strângem cu toții rândurile. În România, nu a fost nici măcar un război civil ca în Spania, nici nu am produs catastrofele umanitare generate de cele două războaie mondiale sau de colonialism. Și, totuși, ni se induce mereu un sentiment de vinovăție privind cei 45 de ani de comunism.

În ceea ce privește capitalismul românesc să urmărim câteva secvențe: „Ia corupția amploare / the full payment of the external debt in 1989.

I believe that this sense of self-reliance should be extended to the social entities, and we, Romanians, are deficient in this chapter. I think we should define, first, what we mean by the "well-being" to which we aspire and then to act to achieve this ideal, putting into practice all the capabilities that we have. Romans used to say: "salus reipublicae (populi) suprema lex est". We should agree, in this regard, with I.C Brătianu who suggested at the Paris Peace Conference in 1919: "The forces of salvation are inside the borders and not with the big ones". It has been rightly argued, several times, that world states are in a fierce competition. In 2003, the U.S. President R. Reagan said in L'Expresso (Lumea no. 7/2003): "Wherever we do intervene we do it strictly for our interests", continuing the open line of H.J. Palmerston, which stated, in 1850, that "England should have no permanent friends or permanent enmities, but only permanent interests". Does Romania know its interests?

Upon our entering the EU, they agreed to establish a certain period of accommodation, in which neither Romanian workforce should invade Europe, nor should the European capital buy everything. Here we are in 2014 when the sale of the land, the last wealth of Romania, will be possible, and the EU seeks to limit Romanians' movement to Europe. Indeed, if in Romania there is not much capital, we still have, nevertheless a well defined workforce. It looks like once again the relationship "to receive - to give" is called into question to the extent that some aggregate their capabilities to face the competition, while others undermine their coherence and competitiveness wasting in sterile ideological disputes.

I'm not sure if for the actual good of the country it would not be more useful to close the ranks. In Romania we have not had a civil war as in Spain, nor have we caused the humanitarian disasters created by the two World Wars and colonialism. And yet they induced us a sense of guilt on the 45 years of communism.

Regarding the Romanian capitalism we may follow a few ideas: "Corruption expands / As we have never seen / Do we sell everything? / And is

Cum nicicând nu s-a văzut / Scoatem totul la vânzare? / Și cu asta ce-am făcut? / ... Pentru a câștiga o pâine, / Mulți o iau de la-nceput / Rătăcesc prin țări străine? / Și cu asta ce-am făcut? ... Traversăm ani grei cu crize / Leul iar a decăzut, / Cresc într-una taxe-accize? / Și cu asta ce-am făcut?"

Oare când s-a scris această poezie? În 2011, în 2012? Poezia a fost scrisă și popularizată în anul 1939 de către marele nostru actor satiric Constantin Tănase și, după cum se vede, este uluitor de actuală.

Dar dacă se dorește, totuși, o imagine mai actuală a capitalismului românesc, poate fi citită poezia unui alt actor român, Dan Puric, cu titlul „Blestem de om sărac". Comparând cele două poezii, se poate constata că: a trecut doar timpul...(!?)

Trebuie să ne identificăm un nou ideal de coerență în contextul în care chiar și Hegel afirma: „Acțiunea justă este în corespondență cu tendința istorică a dezvoltării națiunii". Există oare o diferență semnificativă între această afirmație și declarațiile menționate anterior, ale lordului Palmerston sau ale președintelui R. Reagan? Poate doar în ceea ce privește duritatea formulării.

Fostul președinte al Franței, N. Szarkozy, afirma undeva că un stat trebuie condus ca și o corporație iar această manieră de conducere era confirmată, ca linie de conduită tradițională pentru Franța, de către miliardarul american G. Soros în cartea sa „Criza capitalismului global" (Editura Polirom, Iași, 1999) când relata (la p.188): „Președintele unei țări din Europa de Est a fost șocat atunci când, într-o întâlnire cu președintele Jacques Chirac, acesta s-a folosit de aproape tot timpul întâlnirii pentru a-l îndemna să favorizeze un cumpărător francez în vederea privatizării". Poate acest lucru ar trebui să-l învățăm și noi, adică ar trebui să ne apărăm interesele noastre și, pentru aceasta, ar trebui să procedăm cum ne sfătuia ambasadorul Braziliei la București (Lumea nr. 7/2000), adică să facem ceea „ce fac" cei pe care îi luăm ca modele de dezvoltare și nu ceea „ce ne spun" aceștia să facem. Se impune, aici, abilitatea managerială de a gestiona diferența dintre vorbe și fapte.

this the answer? / ... To earn a living, / Many take it from the start / and wander in foreign countries? / And is this the answer? ... We experience difficult years, with global crises / Our currency has fallen again, / Are the excise and fees growing? / And is this the answer?"

When was this poem written? Was it in 2011, or in 2012? The poem was written and popularized in 1939 by our great satirical actor Constantin Tănase, and as we may notice, is amazingly modern.

But if we want, however, a more pertinent image of Romanian capitalism, we may also read the poetry of another Romanian actor, Dan Puric, entitled "The curse of the poor man". Comparing the two poems, one may see that: it's only time that has passed ... (!?)

We need to design a new ideal of consistency in the context that even Hegel said: "Fair action is corresponding with the historical trend of nation's development". Is there a significant difference between this statement and the statements above, that of Lord Palmerston or of President Ronald Reagan? The only difference between them may consist in the level of asperity.

The former President of France, N. Szarkozy says somewhere that a state must be run like a corporation and this strategy was confirmed as a traditional pattern by the American billionaire G. Soros in his book "The Crisis of Global Capitalism" (Polirom, Iasi, 1999) when reporting (at p.188): "The president of an Eastern Europe country was shocked when, in a meeting with President Jacques Chirac, the latter used almost all the time allocated to the meeting to urge him to favor a French buyer for privatization". Maybe we should learn from this that we should defend our interests, and for this, we should proceed as the Brazilian Ambassador in Bucharest advised us (in Lumea no. 7/2000), i.e. to do what those considered by us models of development are doing and not what they tell us to do. It is obvious here the managerial ability to deal with the difference between words and deeds.